

nych należy, o ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, do powiatowych władz administracji ogólnej.

Art. 17. Naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń lub zarządzeń, wydanych na jego podstawie, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej, będą karane aresztem do 6 tygodni i grzywną do 500 zł. lub jedną z tych kar.

W razie niemożności ściągnięcia grzywny władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad 2 tygodnie.

Do orzekania karnego powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzane postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchiwać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 18. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a w zakresie orzecznictwa karnego Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego. Na obszarze województwa śląskiego rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po ogłoszeniu na nie zgody Sejmu Śląskiego.

Jednocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, normujące wykonywanie czynności i szkolenie położnych.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

317.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o uprawnieniach służby folwarcznej przy parcelacji w związku z postępowaniem scaliowym.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. 1) Służbie folwarcznej, która traci pracę wskutek parcelacji gruntów, prowadzonej w związku z nałożeniem przez Ministra Reform Rolnych obowiązku ich rozparcelowania (art. 15 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej — Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 1, poz. 1), służą uprawnienia ustalone niniejszym rozporządzeniem.

2) Oznaczone w rozporządzeniu niniejszym uprawnienia służą tym pracownikom rolnym, których uznaje się za stałą służbę folwarczną w rozumieniu powołanej wyżej ustawy i jedynie w tych wypadkach, gdy obszar gruntów ornych, na które nałożony został obowiązek parcelacyjny — przekracza 15 ha.

Art. 2. Jeżeli na mocy art. 15 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. został nałożony obowiązek parcelacyjny na grunta orne, a jednocześnie właściciel tych gruntów przeprowadza parcelację innych swoich gruntów ornych, to służba folwarczna, tracąca pracę wskutek nałożenia obowiązku parcelacyjnego w myśl powołanego art. 15 — winna być traktowana przy parcelacji tych innych gruntów narówni ze służbą folwarczną, która traci pracę wskutek tej parcelacji (art. 44, 45, 73 i 74 ustawy o wykonaniu reformy rolnej).

Art. 3. 1) Gdy art. 2 nie ma zastosowania, wówczas do służby folwarcznej oznaczonej w art. 1 mieć będą analogiczne zastosowanie postanowienia cz. 2 i 3 art. 44 ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

2) W przypadkach oznaczonych w cz. 1 osobom uprawnionym (art. 1) służy prawo wyrazić chęć

nabycia ziemi. W tym przypadku okręgowy urząd ziemski winien w ciągu 10 miesięcy przyznać tym osobom działki ziemi z parcelacji rządowej, względnie spowodować wydzielenie odpowiednich działek z parcelacji Państwowego Banku Rolnego lub parcelacji prywatnej.

Art. 4. Osoby uprawnione (art. 1) mają prawo korzystania z zajmowanych przez nie budynków mieszkalnych i inwentarskich do czasu zaspokojenia praw wynikających z rozporządzenia niniejszego, a w każdym razie nie krócej, jak do wygaśnięcia jednorocznych umów najmu, poczem na piśmie wzywając okręgowego urzędu ziemskiego winny w ciągu 1 miesiąca opuścić majątek.

Art. 5. Osoby, którym zostaną przyznane działki w myśl niniejszego rozporządzenia, będą traktowane narówni ze służbą folwarczną, któraby w danym obiekcie straciła pracę na skutek parcelacji, a w szczególności będą mogły korzystać z kredytu na zasadach wskazanych w cz. 3 art. 73 i art. 74 ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

Art. 6. Jeżeli parcelacja prowadzona w trybie art. 15 ustawy o wykonaniu reformy rolnej dotyczy tylko części obszaru gruntów ornych, odpowiadających wymogom cz. 2 art. 1, to jako tracącą pracę przyjmuje się maksymalnie ilość służby folwarcznej, ustaloną na podstawie stosunku obszaru gruntów, objętego parcelacją, prowadzoną w trybie art. 15 ustawy o wykonaniu reformy rolnej, do ogólnego obszaru gruntów ornych parcelowanej jednostki z zaokrągleniem ułamków na ciężar obszaru pozostałego.

Art. 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa, Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

318.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o sprzedaży nawozów sztucznych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wyrażenie „nawozy sztuczne” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia oznacza wszelkie produkty pochodzenia przemysłowego lub kopalnego, przeznaczone do użyźniania gleby i zawierające co najmniej jeden z następujących składników: azot, fosfor, potas lub wapń.

Art. 2. Sprzedaż nawozów sztucznych, zarówno krajowych, jak sprowadzanych z zagranicy, może się odbywać jedynie zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń na jego podstawie wydanych.

Art. 3. W reklamach i wszelkiego rodzaju ogłoszeniach o produktach, sprzedawanych jako nawozy sztuczne, na opakowaniu tych produktów, a także w dowodach sporządzanych przy ich sprzedaży nie wolno używać nazw i określeń, mogących wprowadzić w błąd kupującego co do rodzaju, pochodzenia lub składu chemicznego tych produktów.

Art. 4. Jeżeli nawóz sztuczny sprzedawany jest w opakowaniu, sprzedawca winien umieścić w sposób widoczny na zewnętrznej stronie opakowania napis zawierający:

- wyrazy: „Nawóz sztuczny”,
- nazwę nawozu sztucznego,
- jego wagę,
- procentową ilość (w liczbach całkowitych) wymienionych w art. 1 składników użytecznych dla roślin,
- nazwę przedsiębiorstwa (kopalni, zakładu przemysłowego), z którego nawóz sztuczny pochodzi, w stosunku zaś do nawozów pochodzenia zagranicznego — nazwę kraju, z którego nawóz pochodzi.

Art. 5. Każda sprzedaż nawozów sztucznych winna być potwierdzona wystawionym przez sprzedawcę pisemnym dowodem sprzedaży. W dowodzie tym oprócz danych, wyszczególnionych w artykule 4, winny być nadto podane: imię, nazwisko (lub firma) i adres sprzedawcy.

Za pisemny dowód sprzedaży mogą być uważane również: rachunek, list przewozowy i inne dokumenty używane w obrocie towarowym, o ile zawierają dane, wymagane dla dowodu sprzedaży.

Sprzedawca obowiązany jest przechowywać w ciągu roku odpisy wydanych dowodów sprzedaży.

Art. 6. Oznaczenie przez sprzedawcę zawartej w nawozie sztuczным ilości składników użytecz-